

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§. III. Nostratis sententiæ argumenta referuntur cum conclusione super ijs
reflexivâ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

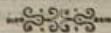
cio ea sit per Spiritus sancti depurationem à materiali errori obnoxia concrezione abstractio, ut, si species adorationi exposita non sint verè ac realiter consecratae, ad illas nequaquam, sed ad Eucharisticas species, quæ ab ista falsa concrezione abstractas, terminetur religiosæ, secundum supernaturalem patriæ virtutem exhibendæ adorabilitatis, repræsentativa, prudentiæ infusæ ratio practica.

42. A fortiori igitur hæc per Spiritum sanctum à materiali errabilitati obnoxia concrezione depuratio, & abstractio locum habet circa Conciliares sanctiones, quæ ex Facti errori subiectis probationibus profuissent: ita ut Ecclesiæ sanctæ iudicium à Spiritu sancto dirigendum, non permittatur ab isto Veritatis Spiritu proferri super ullo Facti fundamento, nisi revera existat verum. Atque hoc est, quod Spiritus sancti assistentia in tantum præsto sit Concilijs Oecumenicis ex prudentiæ non naturalis, sed supernaturalizatae, ac Divinizatae iudicio sancientibus, ut pro indubitato sit tenendam principio, Spiritum sanctum docere omnem veritatem, non sub fidei duntaxat lumine, sed prudentiæ quoque infusæ dictamine. Quod si ergo Conciliaris quæpiam sanctio partim ex fidei principio quæ Majori, partim ex moralis certitudinis principio, prudentiæ infusæ, ac supernaturali per Spiritus sancti gratiam consensurata, Minoris locum occupante, procedat ad conclusionem in particulari, etiam totam Ecclesiam constringente, auctoritative decernendam, negari profusè oportet, tali conclusioni auctoritative (etiam quæ fundatur in Facto naturaliter fallibili) posse subesse falsum, sed conclusionis ejusmodi reductio fieri debet tum in prius, Majoris loco positum fidei principium, tum in posterius, Minoris vices subiens prudentiæ infusæ principium.

PROBATIO III.

In qua refellitur tertium Adversariorum superius deductum Argumentum.

43. Tenim Concilia Oecumenica, ac Summi Pontifices procedentes adversus Reges sanctæ Ecclesiæ rebelles, vel alias à Regni cælorum ordine gravissimè exorbitantes, nituntur tum fidei indubitato principio, per Christum tradito de Ecclesiæ clavium indefinità super omne, quod super terram morale est, protensâ, ligandi, & solvendi potestate: tum prudentiæ infusæ per Spiritus sancti gratiam formando dictamine, nulli errori subijci possibili, ceu secundario, ac subsumpto, Minore dicto principio. Ex quo adeo duplici principio non ea duntaxat, quæ prudentiæ naturali commensurata est, sed altior, & sublimior infusæ per Spiritus sancti gratiam motæ prudentiæ supernaturali proportionata, certitudo moralis enascitur, omnimodæ expers deceptionis, minimeque obnoxia errabilitati.

§ III.

Nostratis sententiæ Argumenta referuntur cum Conclusionem super ijs reflexivâ.

ARGUMENTUM I.

Petitur ex Cap. Ad Apostolica, De Sens. & re iudicat.

44. A Uthor Regalis Sacerdotij lib. 1. §. 7. arguuntur i. ex Cap. Ad Apostolica. De Sens. & re iudicat. in 6. Innocenti IV. Canone, edito in Generali Concilio Lugdunensi sub hoc tenore: Cum dura guerrarum commotio nonnullas professionis Christianæ Provincias diutius afflisset, Nos ad Federicum (nempe Imperatorem II. huius nominis) præcipuum principem secularum, huiusmodi dissensionis, & tribulationis auctorem à felicitate recordationis Gregorio Papa IX. Prædesefore nostro pro suis excessibus anathematis vinculo innodatam, speciales Nuncios & magna auctoritatis viros duximus destinandos &c.

Nos itaque super præmissis, & quam pluribus alijs ejus nefandis excessibus, cum Fratribus nostris, & sancto Concilio maturâ deliberatione præhabita diligenti; cum Iesu Christi vices licet immeriti teneamus, nobisque in persona Beati Petri sit dictum: Quodcumque ligaveris super terram, ligatum erit & in cælis: & quod memoratum Principem, qui se Imperio, & Regnis, omnique honore, & dignitate reddit tam indignum, omni honore, & dignitate privatum à Domino ostendimus, denunciamus: & nihilominus sententiando, privamus omnes, qui ei iurejurando fidelitatis tenentur adstricti, à juramento ejusmodi perpetuò absolventes: Apostolicâ Auctoritate firmiter inhibendo, ne quisquam de cætero sibi tanquam Imperatori, vel Regi pareat, & intendat: decernendo, quoslibet, qui ei deinceps velut Imperatori, vel Regi consilium, vel auxilium præstiterint, seu favorem, ipso facto Excommunicationis sententiæ subjacere. Illi autem, ad quos electio spectat Imperatoris, liberè eligant.

Ex quâ sanctione præcitatus Author instigat ad audiendum, ac perpendendum; quomodo non Pontifex tantum, aut Concilium, sed utrumque in medio ipsius Galliæ, consensuque Ecclesiæ Gallicanæ ipsissimam illam sententiam pronuntiavit, quam defendimus, quamque nemo alius impugnare potest, quam qui apertè se, & Concilio Universali, & Ecclesiæ Gallicanæ adversarium profiteatur.

Obiectio.

45. Excipi potest ex parte adversâ, hunc Canonem haud evincere intentum præinsinuatæ argumentationis, nisi fundamentum ejusdem ostendatur nixum Verbo Divino.

Responsio.

46. Innitendo partis adversæ postulato, discretè pronunciamus, manifestè probari ex præadductâ sanctione Pontificiâ, & Conciliati, quod

quod autoritatis Oecumenicæ adversus Imperatorem ad ejus usque depositionem à Pontifice, & Concilio ibidem exercita subsistentia reducatur in Christi vicariam, indefinitamque ligandi, & solvendi potestatem. Cujusmodi ad istud fidei principium reductio Theologica, uti jam frequenter à nobis fuit ostensa, ita sub aliquali nimis repetitionis devitanda circumspeditione, simile quid præstabitur in subsequentis conclusionis primâ probatione.

ARGUMENTUM II.

Desumptum ex Decretis Concilij Constantiensis.

47. **A**uthor Regalis Sacerdotij argumentatur à ex varijs ejusdem Generalis Synodi constitutionibus. Quarum prima est monitorium Sess. 20. destinatum adversus Fridericum Austriæ Ducem sub hoc tenore: Sacrosancta Generalis Synodus Constantiensis universos, & singulos Venerabiles Fratres Patriarchas, Archiepiscopos, Episcopos &c. requirimus, & monemus primò, secundò, tertio, & peremptoriè, quatenus Fridericum Ducem Austriæ, & alios (jurium, & honorum Episcopatus Tridentini) occupatores requirant, & moneant quos nos etiam tenore præsentium sic requirimus, & monemus, ipsique Friderico Duci in virtute sanctæ Obedientia, & sub anathematis, Sacrilægi, privationis omnium bonorum feudaliū, quæ ab Ecclesiâ, seu Imperio obtinent, & inhabilitatis Jura, & suorum masculorum ad obtinendum tam feuda, quam officia, & beneficia usque ad secundam generationem, & honoris, & fama, ac communionis in Consilij Principum &c. mandamus &c.

48. Insuper Sess. 28. declarat eadem sancta Synodus, Fridericum, & occupatores jurium, & honorum prædictorum, cujuscunque status, gradus, conditionis, aut præminentia, etiam si Ducalis fuerint, sententias, & censuras dicto Monitorio comprehensas, incidisse. Et infra: Committit ergo præfata sancta Synodus charissimo filio Ecclesiæ Defensori, & Advocato Regi Romanorum semper Augusto, cujus specialiter interest, ad requisitionem Ecclesiæ constructas, & oppressas Ecclesias restaurare &c. eandem sententiam executioni demandare &c.

49. Porro Sess. 37. in sententia contra Benedictum XIII. Eadem sancta Synodus universalem Ecclesiam representans, omnes Christianos ab ejus obedientia, atque juramentis, & obligationibus eidem quomodolibet præstitis absolvit, & absolutos esse declarat, ac omnibus, & singulis Christi fidelibus inibet sub pena savoria schismatis, & hæresis, atque privationis omnium beneficiorum, dignitatum, & honorum Ecclesiasticorum, & mundanorum, & alijs pœnis, etiam si Regalis sit dignitatis, aut Imperialis, quibus, si contra hanc inhibitionem fecerint, sint autoritate hujus Decreti, ac sententia ipso facto privati.

50. Ad hæc Sess. 39. hanc in modum providetur futuro schismati: Ut autem metus, seu impressionis molestia in electione Papæ eò formidolosi evitetur, duximus specialiter statuendum, quod si quis hujusmodi metum, aut impressionem, aut violentiam electoribus intulerit, seu fecerit, aut fieri procuraverit, vel factum ratum habuerit, cujus-

cunque status, aut præminentia fuerint, etiam si Imperiali, aut Regali præfulgeat dignitate, illas pœnas ipso facto incurrat, quæ in constitutione Bonifacij Papa VIII. quæ incipit Felicitas: continentur, illisque effectualiter puniatur.

51. Ipsissima hæc Constantiensis Synodus innovat pœnas Decretalis in Cap. 5. de Pœnis. in 6. relatæ sub istâ verborum formâ: Reus criminis læsæ Majestatis perpetuo sit infamis, diffidatus, nihilominus & bannitus, sit intestabilis, ut nec testamenti liberam habeat factionem, nec ad alicujus bona ex testamento, vel ab intestato vocetur &c. Si qua verò feuda, vel beneficium spirituale, vel temporale ab aliquibus Ecclesijs obtinet, sit eis ipso jure privatus &c. Nulli præterea talium filiorum, aut nepotum ex virili sexu descendendum ab eisdem alicujus aperiatur janua dignitatis, aut honoris Ecclesiastici, vel mundani.

52. Cæterum in Bulla Martini V. quæ post ejusdem Concilij Constantiensis Sessionem ultimam habetur; Mandatur omnibus Principibus, & Dominis temporalibus, ut Inquisitoribus Hæreticæ pravitatis omne auxilium, & favorem præbeant, eoque (hæreticos) investigandos, capiendos, custodiendosque curent. Cujusmodi mandatū latius adhuc extenditur ibidem adversus hæreticos, etiam si Regali, Reginali, aut aliâ quavis Ecclesiasticâ, vel mundanâ præfulgeant dignitate &c. puniendos etiam privatione bonorum, & dignitatum quoque secularium.

53. Ex quibus præcitatæ Autor animadvertendum inculcat, haberi jam à Concilio Constantiensis definitum, eos, qui invadunt bona, & Jura Ecclesiastica, posse à Summo Pontifice, & Concilio universali, jurisdictione privari, infamia notari, bonis, ac Juribus temporalibus destitui, etiam si Ducalis fuerint dignitatis, præsertim Sess. 28. & 37. Unde patere, quænam Concilij Constantiensis mens fuerit, quantumque à doctrina Parisiensis Conventus sit aliena. Hic enim primam propositionem hanc ponit: Principis in temporalibus nulli Ecclesiasticæ potestati nec directè, nec indirectè subiectos esse: Constantiense verò Concilium toties, tamque repetitis vicibus Principes, Regesque dignitatis, bonisque temporalibus, si jura Ecclesiæ invadant, si hæreticis favent, multandos decernere, ut proinde vel hoc, vel Parisienses Patres falli necessum sit, imò isti secum pugnare convincantur, dum hæc propositionem Concilij Constantiensis doctrinæ contrariam ponunt, in propositione autem secundâ Synodum Constantiensem sanctam, & immotam, & ab Ecclesiâ Gallicanâ semper custoditam, cultamque dicunt, ejusque decreta velut lineam, & terminos Pontificiæ autoritatis statuunt, & tamen ab illâ conjunctè & longè discedunt, & quam maximè laudant, maximè impugnant.

Objectio.

54. **E**Xcipi potest ex parte adversâ contra Oecumenicam Concilij Constantiensis autoritatem, eò quod ista sit per Christum sancita ex sui Nominis, id est, vicariæ suæ autoritatis charactere, de quo disquiri merito potest; quomodo

modò subsisterit in illo Concilio, dum Christi Vicarius, Papa non intervénit?

Responsio.

55. **H**ujus difficultatis rationem reservamus partim in sequente Articulo, partim in Conclusionis sequentis probationem secundam, ubi ostendetur, qualem Martinus V. legitimus Christi Vicarius, Synodo illi mediante sua ejusdem Decretorum confirmatione, auctoritatem contulerit, & quomodò Synodus futuri legitimi Papæ approbationis Decreta sua reservans, cum isto concurrerit ad Oecumenicam, statutis à se editis auctoritatem impertiendam.

ARGUMENTUM III.

Petitur ex Concilio Lateranensi juxta Cap. 3. De hæreticis.

56. **A**rgumentatur igitur 3. præcatus Regalis Sacerdotij Author in hæc verba: Si Dominus temporalis requisitus, & monitus ab Ecclesiâ, terram suam purgare neglexerit ab hac hæretica scditate, per Metropolitanum Excommunicationis vinculo innodetur. Et, si satisfacere contempserit infra annum, significetur hoc Summo Pontifici, ut ex tunc ipse vassallos ab ejus fidelitate denunciaret absolutos, & terram exponat Catholicis occupandam, &c. Hoc igitur Lateranense IV. Concilium (cujus sententia tam clara est, ut nullam admittat exceptionem) pergit præcatus Author, vel maxime dicendum esse universale, utpote cui cum Innocentio Papa interfuerint Archiepiscopi septuaginta, Episcopi quadringenti, Abbates duodecim, Patres Conventuum octingenti, quos inter extiterunt Patriarchæ Constantinopolitanus, & Hierosolomytanus, atque Alexandrini, & Antiocheni Legati, itemque Oratores Imperatorum Orientis, & Occidentis, Regum Galliarum, Hispaniarum, Angliarum, Hierosolymorum, & Cypri?

Objectio.

57. **E**xcipi potest disquirendo; utrum Oecumenici Concilij substantia ex Episcoporum, Regionumque Oratorum numero subsistat, vel potius ex Vicariæ Christi auctoritatis caractere, in vi cujus verè dici potest Concilium ex minori etiam Episcoporum numero coalescens, esse aggregatum in Christi Nomine?

Responsio.

58. **D**E hoc agemus ex instituto in sequenti Articulo. Interea cum in citato Canone de cernatur, ut, Si Dominus temporalis ob hæreses fautoriam ab Episcopo Metropolitano innodatus Excommunicatione, infra annum non satisfecerit, Summus Pontifex denunciaret vassallos ab ipsis fidelitate absolutos, ejusque terra exponatur Catholicis occupanda; iterum emergit quæstio; An summus Pontifex juxta hujus Canonis præscriptum procedendo, ex demandatâ duntaxat Generalis Concilij, vel ex propria sua Oecumenicâ potestate

dicendus sit, & vassallos illius temporalis Dominij ab ejus fidelitate denunciasset liberos, & terram illius exposuisse Catholicis occupandam? De quo dicemus infra in sequentis Conclusionis tertiâ probatione.

ARGUMENTUM IV.

Petitur ex auctoritate Oecumenicorum Conciliorum, ab ipsis etiam Gallis magnâ veneratione cultorum.

- A**uthor Regalis Sacerdotij cit. lib. 1. in fine §. 14. argumentatur 4. Si Summotum Pontificum, super Regiæ potestatis erga Oecumenicam Ecclesiæ auctoritatem subordinatione, ac subjectione statutientium, decreta postulanda essent dubiæ fidei, Concilia saltem præallegata superare omnem exceptionem, cum & sint Generalia, & partim in Gallijs habita, & partim à Gallis magnâ veneratione culta, qualia sunt Lateranense, Lugdunense, Viennense, Constantiense. Ergo non potuisse, nec debuisse à Conventu Parisiensi, qui particularis, ut nec paris cum Concilio generali sit auctoritatis, litem, & bellum pati ab illis præsertim, qui tam copiose, tantoque apparatu observantiam sacrorum Canonum in sua tertiâ propositione Summis Pontificibus inculcant.

Objectio.

DEferamus ex integro Concilij Oecumenici infallibilitati, quando in eo est statu, ut indubitatum Synodi Oecumenicæ à Christo sancitum charactere præferat, atque ex hujusmodi auctoritate Oecumenicâ veritatem aliquam ex Divinis oraculis decidat, ejus definitionem referendam esse inter fidei dogmata. Num verò de præallegatis Concilijs dicere fas est, omnia, & singula indubitato Oecumenicæ Synodi per Christum definito caractere præfulgere, ac insuper, de Papæ super Reges auctoritate, ex Dei Verbo sanxisse dogmaticam constitutionem, inter indubitatos fidei articulos recensendam?

Responsio.

Hujus difficultatis centrum, quemadmodum meretur, singulari cum industria expendemus proximè subsequeturâ conclusione.

CONCLUSIO.

Ex præadductis circa Ecclesiasticam supra Reges auctoritatem, Conciliaribus sanctionibus, habetur veritas etiam Theologicè certa.

Explicatur. Sive enim talis sanctio Oecumenici Concilij resolvatur in primum illud præinsinuatam fidei principium: sive in subsumptum prudentialis supernaturalis à Spiritu sancto moti dictaminis principium quasi secundarium, sub utraque ista resolutione sit resolutio in lumen aliquod Divinum, cujus, & hinc derivatæ conclusionis, seu sanctionis certitudo

tudo longè major est naturalis, seu physica, seu metaphysica certitudine, ad Theologicam adeo certitudinis sublimitatem sublevanda.

PROBATIO I.

Desumpta ex Cap. Ad Apostolica, De sent. & re iudicata, in. 6.

62. **E**T enim ex hujus Canonice intrâ Concilium Lugdunense editæ sanctionis litterâ clarè constat, ejus fundamentum reduci in hoc fidei principium, quo credimus, *Summum Pontificem Christi in terris agere vices, ipsique in persona Petri dictum esse: Quodcumque ligaveris, seu solveris super terram, erit ligatum, seu solutum & in caelis.* Quis verò negare audeat sub illo quocumque, quod est in terra morale, contineri & actus morales publici quoque à Rege promanantis regiminis; & dignitatis Regiæ ad hanc individua personam ex æquitatis ratione faciendam applicabilitatem, ejusque in Rege Ecclesiæ sanctæ clavibus subiecto perseverantiam moralem? Sub illo adeo fidei principio, per illam sanctionem Synodalem, expendebatur Imperatoris ex facinoribus suis indignitas. Cujus judiciaria proinde discussio, licet fuerit dependens à probationibus, quæ intrâ præcisa prudentiæ naturalis sphaeram, non supergrederentur moralem certitudinem; attamen hoc Oecumenici Concilij iudicium, per Spiritûs sancti gratiam ita depurabatur à materiali fallitatis periculo obnoxia concreione, ut altior prudentiæ infusæ commensurata certitudo practica, omnimodam fallitatem excludens, per Dei instinctum efformata, & cum illo principio fidei collata, sub formâ virtualiter saltem Sylogisticâ progredieretur ad concludendam sententiam, adversus Imperatorem judicialiter secendam sub verâ, lumini supernaturali innixâ, consequentiâ Theologicâ.

PROBATIO II.

Desumpta ex Decretis Concilij Constantiensis.

63. **E**X verbis istorum Decretorum non elucet equidem, in actu signato eorum resolutionem reduci in fidei principia. Attamen certissimum est, Patres sanciendo illa Decreta, attentos fuisse ad potestatis Oecumenicæ, Concilio Divinitus concessæ auctoritatem.

Sicuti ergo Decreta illa effektivè proflexerunt ex illâ auctoritate Oecumenicâ; sic omnino consequens est, eorum resolutionem in actu exercito, ac virtualiter reduci, atque sub ipsâ primâ sui constitutione reducta fuisse in fidei principium, quo Concilij Oecumenici auctoritas habetur Divinitus constituta.

64. Et licet ex Christi Domini verbis Matthæi 18. constet, Oecumenici Concilij characterem proprium (ex cuius nempe respectu Christus promisit, se in Synodi medio futurum) subsistere ex Christi nomine, utique vicario, ejusque adeo in terris relicta Petro, ac ipsius successori collata vicariâ auctoritate. Hunc tamen characterem quoad ea, quæ fidei sunt, accessisse Concilio Constantiensis, patet ex ejus fine, ubi Papa Martinus V in sessione publicâ, eaque ultimâ, requisitus sanxit, quod omnia, & singula

determinata, conclusa, & decreta in materijs fidei per præsens Concilium, Conciliariter tenere, & inviolabiliter observari vellet, & nunquam contraire quoquo modo liceret: ipsaque sic Conciliariter facta approbat, & ratificat, & non aliter, nec alio modo. Quidni ergo dixerimus, præallegatorum Decretorum resolutiones, quæ in fidei principium reducibiles, imò sub ipsâ primâ sui constitutione, atque Papæ postmodum secutâ approbatione reductas in auctoritatem Divinitus constitutam, ac fide Divinâ creditam, ut sic fidei materiam concernentes, integram ex tunc obtinuisse Conciliarium sanctionem firmitatem prorsus certam, ac immobilem, quoad auctoritatem Ecclesiasticam (ceu Decretorum istorum principium) in actu exercito, ac virtualiter ipsidem communicatam.

PROBATIO III.

Perita ex Generalis Concilij Lateranensis IV. sanctione relatâ in Cap. 3. De hæreticis.

Quandoquidem sacro huic Concilio notissimum fuerit principium de Ecclesiæ Clavibus, cum indefinitâ super quocumque, quod in terris est morale, protensâ ligandi, & solvendi potestate legitimo Petri successorî competente, ideo nefas foret, dicere, Patres Concilij non tam respexisse ad illam Papæ auctoritatem, quàm Concilij Oecumenici propriam Jurisdictionem eidem demandasse, decernendo, ut, si Dominus temporalis ob hæresos fautoriam excommunicatus, infra annum non satisfecerit, Summus Pontifex Vasallos ab ejus fidelitate absolutos denunciet, facto mandato, ut terra illius occupetur à Catholicis. Quare in vi hujus sanctionis dicendum est, Concilium illud Oecumenicum, ipso etiam vicario Christi nomine, seu auctoritate fulcitum, unice intendisse, ut pro illo incorrigibilitatis casu, excitaret Papæ Oecumenicum Pastorale officium, cum ejus indefinitâ ligandi, & solvendi potestate, eo modo, quo præscribitur, ad procedendum adversus Dominum temporalem de hæreseos fautoriâ convictum. Atque per hoc Decretum Pontificiæ auctoritatis excitatorium, redditur manifestum, quod Concilium illud Oecumenicum agnovit, & sanxit, Papæ auctoritatem protendi super Dominos quoque temporales, eosque supremos, nec non super eorum dominia temporalia, ac territorialia, seu Regia, vi Pontificij mandati ab alijs ex tunc occupanda.

PROBATIO IV.

In qua paucis ostenditur vis præadductarum Conciliarium sanctionum.

66. **E**T enim præadductis Concilijs Lugdunensi, Constantiensis, & Lateranensi accessisse characterem vicarij nominis Christi, sive Vicariæ hujus in terris relicte auctoritatis, patet ex antecedentibus. Constat inluper, Lugdunense Con-

se Concilium processisse ex aperto fidei principio Oecumenicæ Ecclesiasticæ potestatis, indeque cepisse resolutionem sententiæ, super Imperatorem, ejusque jura temporalia protentæ. Hæc igitur Synodica sanctio virtualiter saltem reducenda est in fidei principium, ad eam sanctionem se habens, tanquam motivum formale, ac specificativum, utpote, quod per consequentiam tum ex illo principio quâ Majore, tum ex prudentiâ infusâ subsumpto d'examine, quâ Minore, procedentem, elicit Theologicè illativum præfatæ sanctionis Conciliaris.

67. Constat denique de Concilij Constantiensis, ac Lateranensis præadductis decretis, ea virtualiter, in actu saltem exercito reduci in fidei principium. Quid ni ergo talibus sanctionibus ea adhibeatur meritò reverentia, quam exigit veritas in fidei principium reducta. Viderint proinde adversarij, ne, si talibus sanctionibus deferre nolint, vel in fidei lumen, vel in prudentiâ supernaturalis faciem impingant, sicque reputandi sint inter illos, qui videntes, non vident, & intelligentes non intelligant.

S. IV.

Corollarium.

68. Coronidis loco videtur consultò hic superaddendum Juramentum ab Imperatoribus Romano Pontifici præstari solitum, præut habetur in Clementina univ. de Jurjurando à Clemente V. editâ in Concilio Viennensi. Unde in subitatum delinquit Imperatoris erga Summum Pontificem subjectionis argumentum. Res igitur ita se habet. prorsus digna, ut per extensum hic exhibeatur: Dudum sanè inter quondam Henricum Imperatorem, tunc Romanorum Regem, & Charissimum in Christo filium nostrum Robertum Siciliæ Regem gravi discordiâ suscitata: Nos multis, grandibusque periculis, quæ exinde provenitura verisimiliter timebantur, intendentes, celeri, & opportuno remedio obviare, quibusdam ex Fratibus nostris sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus existentibus tunc in urbe proreformandâ pace, & solidandâ concordâ inter Reges eisdem, litteras nostras sub certa firma duximus destinandas, inter alia inserentes in eis, quoddam, cum ipsi Reges ejusdem Ecclesiæ specialissimi Filij sibi Juramento fidelitatis, & aliâ multipliciter essent asseriti: ipsius Ecclesiæ debeant esse promptissimi defensores. Dicitis autem litteris in notitiam dicti Henrici ad Imperium jam promoti sic deductis, idem Henricus ab eisdem Cardinalibus requisitus, ut super contentis in illis suum propositum responderet, quasi molestè tulisset, quod de Juramento fidelitatis hujusmodi per eum præstito in dictis litteris mentio haberetur, non familiariter, nec secretè, ut tractanda pacis qualitas exigebat, sed multis tabelionibus accersitis, & requisitis ab eo, quoddam de responsionibus suis conferrent publica Instrumenta: inter cætera publicè, præsentate multitudine hominum copiosa, respondit, se non fore eoquam ad Juramentum fidelitatis asseritum, & quoddam nunquam fecerit Juramentum fidelitatis alicui obligatus, & quoddam ipse nec sciret, quod antecessores sui Romani Imperatores nunquam Juramentum hujusmodi præstassent, simu-

lans, se immemorem Juramentorum, quæ nobis ante Coronationem suam præstiterat, & post coronationem etiam innovarat. Nos itaque attendentes, quoddam hujusmodi responsio, si sub dissimulatione pertranscat, vel silentio pallietur, posset in magnum, & evidens præjudicium Romanæ Ecclesiæ redundare, dignum admodum, & opportunum fore prospeximus, ut de Juramentis hujusmodi constitutioni præsentis aliqua breviter amellemus. Dicitis namque Henricus quàm primùm fuit in Regem Romanorum electus, sollemnes ad nos Nuntios destinavit, datus eis per suas patentes litteras plenum, & speciale mandatum exponendi Nobis pro eo devotionem ipsius, & reverentiam filialem, quam ad nos, & Romanam Ecclesiam sincero genere se dicebat asserit; nec non petendi, & impetrandi à nobis, favorem, & gratiam confusos: offerendi quoque nobis, & præstandi pro eo, & in ipsius animam debita nobis, & eidem Ecclesiæ fidelitatis, & cuiuslibet alterius generis Juramentum, ac nihilominus petendi à nobis per nostras sibi manus impendi multionem, Consecrationem, & Romani Imperij Diadema. Præfatis itaque Nuntijs, in nostrâ, & Fratrum nostrorum præsentia constitutis, ac secundum dicti tenorem mandati Avenione, ubi tunc eramus cum nostra Curia residentes, in publico Consistorio, in quo erat Prælatorum, & aliorum, tam Clericorum, quàm Laycorum non modica multitudo, præmissis per eos coram nobis expositis supplicando petitis similiter, & oblati: Nos eodem mandato, Decreto, electionis ejusdem Henrici ex parte Principum tam Ecclesiasticorum, quàm secularium, qui eundem elegerant, nobis per dictos Nuntios præsentatis plenè cum eisdem fratribus deliberatione discussis, factaque nobis de electione hujusmodi concordâ, & legitime plenâ fide, examinata: quoque personâ ipsius Henrici, prout absentia patebatur ejusdem, & de ipsius fide, probitate, & alijs, quæ in persona Imperatoris sunt meritò requirenda, cum pluribus Prælati, & alijs magna auctoritatis viris, qui ejusdem Henrici mores, conditionem, statum plenè noverant, inquisito, eiusque personâ, cujus etiam nos, & Fratres nostri aliqualem prius notitiam habebamus, propter quod facilius transivimus in examinatione hujusmodi, idoneâ reputatâ, ipsum nominavimus Regem Romanorum, ipsius approbantes personam, eumque sufficiens, & habilem declarantes ad suscipiendam Imperialis celsitudinis dignitatem, ac decernentes Vnctionem, Consecrationem, Imperijque Romani Coronam sibi per manus nostras debere concedi: Et subsequenter à præfatis Nuntijs sufficiens ad hoc ab eo (ut præmittitur) mandatum habentibus secundum formam in Decretis, quæ incipit, Tibi Dominice, comprehensam, fidelitatis recepimus Juramentum: Postquæ idem Henricus Consecrationis, & Coronationis suæ tempore aliud eisdem Cardinalibus, quos ad impendendum sibi hujusmodi Consecrationis, & Coronationis insignia miseramus ad urbem, illud nostro nomine recipientibus Juramentum præstitum corporale, quod in libro Pontificali Romano præstandum Pontifici per Imperatorem Coronationis suæ tempore continetur: cuius tenor dignoscitur esse talis: Ego Henricus Romanorum Rex, annuente Domino, futurus Imperator promitto, spondeo, & polliceor, atque iuro coram Deo, & Beato Petro, me de cætera Præcursorem, & Defensorem fore Suor.